

Sygn. akt VIII U 478/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Renata Stańczak
Protokolant:	Anna Krzyszkowska

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2016 r. w Gliwicach

sprawy M. K. (K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 18 lutego 2016 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu M. K. prawo do emerytury począwszy od dnia 8 marca 2016 roku.

(-) SSR del. Renata Stańczak

Sygn. akt VIIIU 478/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18.02.2016r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu M. K. (K.) prawa

do emerytury na podstawie art.184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z §4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, gdyż na dzień 01.01.1999r. ubezpieczony nie udokumentował okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach wykonywanego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wynoszącego co najmniej 15 lat.

Organ rentowy wskazał, iż do pracy w warunkach szczególnych nie uwzględnił okresów zatrudnienia:

- od dnia 18.06.1980r. do dnia 30.06.1995r., ponieważ pomiędzy świadectwem pracy z dnia 30.06.1995r., gdzie podano, iż ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku mechanika pojazdów samochodowych, a świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 30.06.1995r., w którym wykazano stanowisko ubezpieczonego

mechanik pojazdów samochodowych – blacharz – spawacz, wynikają rozbieżności co do zajmowanych stanowisk pracy,

- od dnia 03.07.1995r. do dnia 31.12.1998r., ponieważ pomiędzy świadectwem pracy z dnia 30.06.1995r., z którego wynika stanowisko ubezpieczonego blacharz – lakiernik – spawacz, a świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 30.06.2005r., gdzie podano stanowisko ubezpieczonego spawacz wynikają rozbieżności co do zajmowanych stanowisk pracy, ponadto w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach błędnie powołano się na wykaz B.

Organ rentowy zaznaczył, iż do uznania pracy za wykonywaną w warunkach szczególnych wymagane jest jej wykonywanie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przewidzianym dla danego stanowiska pracy. Wykonywanie prac na różnych stanowiskach, w obszarze różnych działów i pozycji zarządzenia resortowego, wyklucza możliwość spełnienia wymogu wykonywania pracy stale i w pełnym wymiarze czasu.

Ubezpieczony w odwołaniu od decyzji sprecyzowanym w piśmie procesowym z dnia 05.05.2016r. domagał się jej zmiany przez przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, po uprzednim zaliczeniu do takiej pracy okresów zatrudnienia:

- w Przedsiębiorstwie (...) w Z. od dnia 01.07.1974r. do dnia 17.06.1980r., kiedy to pracował jako mechanik w kanałach remontowych oraz od dnia 18.06.1980r. do dnia 30.06.1995r., kiedy pracował jako spawacz,

- w Browarach (...) S.A. od dnia 03.07.1995r., kiedy również wykonywał prace spawalnicze.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczony M. K. urodził się w dniu (...) Na dzień 01.01.1999r. legitymuje się 25 - letnim okresem składkowym i nieskładkowym. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

W dniu 10.02.2016r. wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury.

W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy postanowił jak w zaskarżonej decyzji z dnia 18.02.2016r., omówionej na wstępie.

Ubezpieczony od dnia 01.09.1971r. do dnia 30.06.1995r. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie (...) w Z. na stanowiskach:

- od dnia 01.09.1971r. do dnia 30.06.1974r. – ucznia praktycznej nauki zawodu,

- od dnia 01.07.1974r. do dnia 17.06.1980r. – mechanika pojazdów samochodowych,

- od dnia 18.06.1980r. do dnia 30.06.1995r. – mechanika pojazdów samochodowych – blacharza – spawacza.

Przedsiębiorstwo to dostarczało towary na terenie całej Polski. Miało swoją bazę samochodową. W K. obejmowała ona 260 samochodów, w tym dostawcze Ż., J., R., a także przyczepy w ilości około 40. Przedsiębiorstwo zatrudniało zarówno kierowców jak również mechaników, którzy zajmowali się obsługą i remontami tych wszystkich pojazdów. Były tam dwa warsztaty – jeden duży, w którym było

5 kanałów remontowych, spawalnia, lakiernia oraz drugi warsztat, w którym była spawalnia, warsztat uczniowski i dwa pomieszczenia do diagnostyki samochodowej. Ubezpieczony początkowo pracował w Przedsiębiorstwie jako uczeń praktycznej nauki zawodu, a następnie od dnia 01.07.1974r. do dnia 17.06.1980r. jako mechanik samochodowy. Zajmował się wówczas remontami mostów, skrzyni biegów, silników. Pracę tę wykonywał na rannej zmianie zarówno w kanałach remontowych - w około 70%, jak również na powierzchni. W tym czasie ubezpieczony zrobił kurs

mistrzowski silników spalinowych, a następnie w 1980r. kurs spawacza. Po zdobyciu uprawnień spawalniczych, od dnia 18.06.1980r. ubezpieczony podjął pracę wyłącznie jako spawacz gazowy na warsztacie. Pracował w budynku warsztatu, w którym znajdowała się spawalnia i pomieszczenia do diagnostyki zajmując się spawaniem przy samochodach błotników, progów, burt, spawał przyczepy. Jeżeli zaistniała potrzeba spawania od dołu, to wykonywał spawanie w kanale remontowym, który znajdował się przy spawalni. Pracę taką ubezpieczony świadczył faktycznie stale

i w pełnym wymiarze czasu pracy. Tej pracy było bardzo dużo, bo samochodów z zakładzie było dużo i często ulegały one korozji. Każdy taki samochód musiał przejść przez stanowisko ubezpieczonego co najmniej raz na rok, przed jego rejestracją. Dodatkowo ubezpieczony zajmował się spawaniem samochodów po wypadkach. Na spawalni odwołujący pracował sam. Kolejnych dwóch spawaczy wykonywało pracę w drugim budynku warsztatu. Z tytułu wykonywania takiej pracy ubezpieczony otrzymywał mleko.

Razem z ubezpieczonym pracowali H. G. jako kierownik warsztatów i dyrektor techniczny, B. K. jako uczeń, mechanik w warsztacie i kierowca, H. S. jako uczeń i następnie mechanik.

Od dnia 03.07.1995r. do dnia 30.06.2005r. ubezpieczony był zatrudniony Browarach (...) S.A. w upadłości. W świadectwie pracy z dnia 30.06.2005r. zawarto adnotację, iż ubezpieczony zajmował stanowisko blacharza – lakiernika – spawacza.

W zakładzie tym było pomieszczenie garażowe przerobione na warsztaty, w którym znajdowały się kanały remontowe. Ubezpieczony faktycznie wykonywał wówczas pracę spawacza – zajmował się spawaniem blacharki samochodowej (prace polegały na spawaniu, wycinaniu gazowym, dorabianiu cieplnym elementów blacharskich nadwozia i wstawianiu gotowych elementów blacharskich), gdy w zakładzie było około

40 samochodów, w tym 10 samochodów dostawczych. Odwołujący pracował głównie na powierzchni, a czasami także, gdy zaistniała taka potrzeba, w kanale remontowym. Pracę spawacza ubezpieczony wykonywał faktycznie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy do końca grudnia 1998r. Od 1999r. dodatkowo zajmował się także lakierowaniem.

W książeczce spawacza Nr (...) wydanej ubezpieczonemu w dniu 26.07.1980r. zawarto zapis, iż ubezpieczony od dnia 18.06.1980r. do czerwca 2005r. wykonywał spawanie gazowe przy naprawie blacharskich nadwozi samochodowych.

Powyższe Sąd ustalił na podstawie dokumentacji akt organu rentowego, akt osobowych ubezpieczonego dotyczących jego zatrudnienia w okresach spornych, książeczki spawacza, zeznań świadków H. G., B. K., H. S., zeznań ubezpieczonego (protokół elektroniczny z rozpraw z dnia 11.07.2016r. czas 00:19:57 – 01:03:14, z dnia 11.08.2016r. czas 00:03:05 – 00:32:41).

Sąd dał wiarę zeznaniom słuchanych w sprawie świadków oraz ubezpieczonego, gdyż były one rzeczowe, logiczne, zasadniczo zgodne ze sobą oraz korespondujące z treścią zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie ubezpieczonego M. K. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12.1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U.

z 2015r., poz. 748) oraz w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.) prawo do emerytury przysługuje ubezpieczonemu urodzonemu po dniu 31.12.1948r., który:

- ukończył 60 lat,

- udokumentował do dnia 31.12.1998r. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych wymienionej w wykazie A stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia,
- nie przystąpił do OFE albo złożył wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa,

W myśl § 2 w.w. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

W świetle utrwalonego orzecznictwa sądowego dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska tylko rodzaj rzeczywiście powierzonej pracy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26.06.2015r. sygn. akt III AUa 168/15 LEX nr 1761793).

W rozpoznawanej sprawie spór sprowadzał się do ustalenia, czy ubezpieczony na dzień 01.01.1999r. posiada wymagany 15 – letni okres pracy w warunkach szczególnych, a konkretnie, czy istnieją podstawy do zaliczenia do takiej pracy spornych okresów zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) w Z. oraz w Browarach (...) S.A.

Zdaniem Sądu wyniki przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego pozwalają na przyjęcie, iż ubezpieczony podczas zatrudnienia w powyższych zakładach pracy od dnia 18.06.1980r. do dnia 30.06.1995r. i od dnia 03.07.1995r. do dnia 31.12.1998r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych wymienioną w stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. wykazie A dziale XIV poz. 12, to jest „ prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowo wodorowym ”.

Ubezpieczony w 1980r. uzyskał uprawnienia w zakresie spawania gazowego i następnie od dnia 18.06.1980r. rozpoczął pracę jako spawacz. Odwołujący zajmował się wykonywaniem prac spawalniczych przy samochodach, w szczególności w zakresie blacharki nadwozi samochodów. Prace taką świadczył niewątpliwie do końca grudnia 1998r.

Potwierdzają to zeznania świadków H. G., B. K., H. S., zeznania ubezpieczonego, a także korespondująca z nimi dokumentacja powołana w sprawie, w tym książeczka spawacza, w której uwidoczniło przebieg pracy spawalniczej ubezpieczonego.

Jednocześnie Sąd uznał, iż brak jest podstaw do zaliczenia do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Przedsiębiorstwie (...) od dnia 01.07.1974r. do dnia 17.06.1980r., ponieważ jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe, ubezpieczony pracę w kanałach remontowych nie świadczył wówczas stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a tylko w około 70% czasu pracy, bo w pozostałym zakresie dokonywał napraw poza tymi kanałami.

Z ukształtowanego orzecznictwa sądowego wynika, iż wykluczona jest możliwość zaliczenia do okresów pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które w świetle powołanych regulacji nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w takim stopniu, aby zostać wskazane jako wykonywane w szczególnych warunkach (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18.02.2014r., I UK 129/13).

Brak zaliczenia do pracy w warunkach szczególnych powyższego okresu spornego i tak pozostaje bez znaczenia dla rozpoznania sprawy skoro ubezpieczony

po uwzględnieniu do takiej pracy pozostałych okresów spornych wymienionych wcześniej, posiada na dzień 01.01.1999r. wymagany 15 – letni okres pracy w warunkach szczególnych. Zatem ubezpieczony spełnia wszystkie konieczne przesłanki do przyznania mu prawa do dochodzonego świadczenia.

Mając powyższe na uwadze, kierując się uregulowaniami prawnymi powołanymi na wstępie rozważań, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od dnia (...), tj. od uzyskania wieku emerytalnego 60 lat (zgodnie z art.100 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS).

(-) SSR del. Renata Stańczak